

Raj

Krištáľové veže paláca kráľovnej víl podopierali krivolaké podpery z lesklého adamantu. Akoby túto neuveriteľnú stavbu ani nepostavili, ale len tak sama od seba vyrástla, aby jej vnútro potom vydlabali prírodné živly. Miestnosti sa nepredvídateľne zužovali a zakrivovali, krehké mostíky spájali nečakané terasy a oblé chodby sa vinuli ako zložité koreňové systémy stromov.

Kendra kráčala po bledej chodbe, ktorú mohol vyryť vietor alebo vyhlbiť voda. Po jej boku uvoľnene a spokojne šiel Bracken, akoby sa konečne po dlhom čase vrátil domov, čo vlastne bola pravda. Bracken tam bol doma. Pred necelým dňom prešli cez víliu svätyňu v Polmesačnej lagúne a vstúpili do chránenej ríše kráľovnej víl. Tá patrila k piatim známym panovníkom čarovného sveta.

Kendra sa však cítila ako cudzinka. Ženy tu boli vysoké a štíhle bytosti nadpozemskej krásy, odeté do umeleckých koláží z opadaného lístia alebo do majstrovských diel utkaných priadkou morušovou. Mužov bolo málo, hoci občas zazrela astrida so zlatými krídlami zastrčenými pod vylešteným brnením.

Od chvíle, keď vstúpili do ríše víl, z Brackena vychádzala žiara, akoby jeho telo sotva dokázalo udržať jeho jas. Vždy bol fešák, ale v tejto chvíli vyzeral obzvlášť úchvatne – jeho svetlá pleť a rozstrapatené biele vlasy boli najkrajšie, keď ich zalievalo svetlo. Keby ho Kendra nepoznala, možno by ho podozrievala, že je anjel.

„Už to tu nevyzerá tak nedokončene ako minule,“ poznamenala, keď prechádzali okolo širokého okna. Neúspešne sa snažila nesústrediť sa na Brackenov neodolateľný vzhľad.

Víly obnovovali svoju ríšu na mieste, ktoré predtým slúžilo ako väzenie pre démonov. Nastahovali sa sem po tom, ako démonov vylákali do svojej bývalej domoviny. Keď Kendra naposledy navštívila túto ríšu, stromy a kríky pôsobili mladšie a neboli také rozrastené, aby pokryli takú veľkú časť krajiny. Vedela, že víly vedia popohnať rastliny do rozkvetu, ale bohaté kvetinové polia a lesy urastených stromov ju stále dokázali prekvapiť.

„Máme pred sebou ešte veľa práce,“ povedal Bracken. „No palác je už hotový a väčšinu špiny, ktorú tu zanechali démoni, sme odstránili. Očakávam, že matka nás detailne poinformuje o pokroku.“

Kendra natiahla ruku s diadémom zdobeným drahokamami. „Poteší sa, keď ju uvidí.“

„Stále nemôžem uveriť, že ti požičala korunu,“ pokrútil hlavou Bracken.

„Spravila to preto, aby som ťa mohla zachrániť,“ odvetila.

„V minulosti ma už nechala sedieť vo väzení,“ namietol. „Nebezpečenstvo dračej vojny, ktorá by ohrozila ríšu víl, musí byť naozaj veľké. Inak by neriskovala.“

Kendra si všimla, že v paláci takmer úplne chýbajú dvere. Miestnosti od seba odlišovali dlhé chodby alebo voľne stojace priečky. Na konci jednej klukatej chodby Kendra s Brackenom prešli okolo zásteny s nádhernou maľbou do obrovského otvoreného priestoru. Priesvitné steny sa týčili a rozpínali do nesmiernych výšok a vzdialeností.

Hoci vonku panoval deň, v tejto miestnosti bolo šero. Pred Kendrou sa rozprestieralo nehybné jazierko s trstinou, ohraničené trávnatou lúkou a lesom. Vypínali sa v ňom majestátne stromy so striebornými kmeňmi, zaodeté do pozlátených listov. Zaciťila vôňu kvetov, miazgy a mokrej zeme.

„Sme ešte stále v paláci?“ spýtala sa.

Bracken sa potichu zasmial. „V tomto paláci sa nachádza niekoľko miestností, ktoré sú oveľa väčšie, než by mali byť.“

„Obrovské priestory vnútri malých predmetov,“ zamyslela sa Kendra. „Kráľovná víl sa s nami stretne tu?“

„Ďaleko od trónnej siene,“ prisvedčil Bracken. „Matka má rada, keď sa významné stretnutia odohrávajú bez formalít.“

„Som prekvapená, že mi dovolila prísť do paláca,“ pokračovala Kendra.

„Máš jej korunu,“ pripomenul jej Bracken.

„Niekoľko víl na mňa zazeralo,“ pošťožovala sa Kendra.

„Zožiera ich závišť,“ odpovedal Bracken.

„Pretože som s tebou,“ usúdila.

„Nemôžu si pomôcť, musia k tebe pociťovať úctu,“ odvetil Bracken. „To, že ti matka zverila korunu, z teba robí výnimočnú bytosť. Niektorým možno napadlo, že majú novú kráľovnú.“

Kendra v šere na okraji lesa začula šuchot a zrazu sa z neho vynoril elegantný jednorozec, ktorý žiaril ako mesačný svit a kráčal k jazierku zarastenému trstím. Na okraji jazierka sa jednorozec sklonil, aby sa napil. Špičkou rohu sa dotkol vody. Dovtedy nehybná hladina sa jemne zavlnila.

Keď sa jednorozec otočil od vody, premenil sa na kráľovnú víl, nádhernú bytosť o viac ako hlavu vyššiu než Kendra. Jej strieborno-biele krídla sa za ňou na okamih rozťahli, ako keď páv ukazuje svoj majestátny chvost, potom sa stiahli a zmizli za pôvabnými plecami.

„Máš krídla?“ začudovala sa Kendra.

„Keď sa tak rozhodnem,“ odvetila kráľovná víl.

Arómy v miestnosti zosilneli. Kendra si intenzívnejšie uvedomovala sladkú vodu v jazierku, miazgu v stromoch, minerály v pôde aj vôňu kvetov.

„Moja viera v teba bola oprávnená,“ konštatovala kráľovná víl, keď sa okolo jazierka vydala ku Kendre. Bosými nohami našľapovala po hustom blate bez toho, aby sa zašpinila. Tam, kde sa jej chodidlá dotkli zeme, vyklíčili zelené výhonky.

„Dobrý deň, vaše veličenstvo,“ pozdravila ju Kendra a kľakla si na jedno koleno.

„Vstaň, dieťa moje,“ prihovorila sa jej kráľovná víl. Natiahla ruky k Brackenovi a on sa vrhol do jej náručia.

„Ahoj, mami,“ povedal.

„Musíš nás prestať tak desieť!“ pokarhala ho kráľovná víl, keď ho pustila a ustúpila. „Keď bol tvoj otec tak dlho uväznený, zažili sme viac než dosť smútku.“

„Vypukla vojna,“ pripomenul jej Bracken.

„Vskutku,“ súhlasila kráľovná. Obrátila zrak ku Kendre, ktorá mala pocit, že sa jej kráľovná prenikavým pohľadom díva až do duše a rozumie jej. Cítila, že kráľovná hlboko súcíti s jej útrapami a stratami, obdivuje ju za odvalu a vďačí jej za hrdinstvo.

„Nech sa páči, tvoja koruna,“ povedala Kendra a podala jej diadém.

Kráľovná víl si pred ňou kľakla a nadvihla hlavu. Kendra bola chvíľu príliš zaskočená na to, aby zareagovala. Potom však oboma rukami položila diadém na kráľovninu hlavu.

Kráľovná víl vstala. „Ďakujem.“

„Prečo si riskovala korunu?“ spýtal sa Bracken.

„Prišiel čas na zásadné činy,“ odpovedala. „Keby som Kendre nepožičala korunu, vystavila by som nás ešte väčšiemu nebezpečenstvu. Potrebovala som ťa doma. Obávam sa, že Ronodin nezaháľal.“

„Očistil som jeho tretí roh,“ informoval ju Bracken a podal jej ho.

Kráľovná víl prijala perlovobiely dar. „To nie je maličkosť.“ Lesklý roh zvierala v oboch rukách a smutne naň hľadela. „Ako sa mohol niekto taký drahý stať takým zlým? Skutočne, tie najničivejšie údery prichádzajú od tých, ktorí boli našimi spojencami.“

„Komu môžeme veriť, ak nie rodine?“ opýtal sa Bracken. „Môj bratranec mal zostať jedným z našich najväčších

ochrancov. Namiesto toho sa vydal na ničivú cestu a zdá sa, že je odhodlaný kráčať po nej až do konca.“

„Po vašom strete utiekol?“ zaujímalo kráľovnú víl.

„Áno, no neviem kam,“ prisvedčil Bracken.

„Kendra,“ kráľovná víl sa vystrela, „opäť si môjmu ľudu preukázala obrovskú službu. Ako sa ti môžem odvdáčiť?“

Kendra sa pozrela na Brackena. „Snažím sa zachrániť svojho brata Setha. Unikol pánovi podsvetia, ale stále nemá svoje spomienky. Môžeš nám pomôcť dostať sa do Titanského údolia?“

Kráľovná víl sa na Kendru smutne pozrela. „Dúfaš, že tam pôjdeš s mojím synom.“

„Áno,“ pritakal Bracken. „Seth cestuje leviatanom.“

„Chcela by som ti plne vyhovieť, Kendra,“ odvetila kráľovná víl. „Nanešťastie tu Brackena na istý čas potrebujem.“

„Prosím?“ začudoval sa Bracken.

„Musíme sa ešte zbaviť niekoľkých démonov, tak ako sme to urobili s Džubajou,“ vysvetlila mu kráľovná víl. „Boli tu pred našim príchodom a majú nárok na priestory, ktoré obývajú. Ríša víl však nebude bezpečná, kým nebude čistá. S rozširujúcou sa vojnou drakov musíme naplno spustiť našu obranu.“

„Ak ani tvoje najväčšie úsilie nevyhnať týchto démonov, prečo si myslíš, že to dokážem ja?“ spýtal sa Bracken.

„Uspej tam, kde iní zlyhali,“ povedala kráľovná víl.

„Máš k dispozícii aj iné zbrane,“ namietol Bracken. „Nedokáže ich vyhnať žiadny jednorozec? Nijaká kombinácia astridov a víl? Načrela si do moci zo Zdroja?“

„Zo Zdroja si môžem požičať len obmedzené množstvo moci,“ objasnila kráľovná víl. „Vyčerpali sme všetky možnosti.“